

Taneční v duchu Národního divadla

Letošní první taneční večer byl opravdu jedinečný oproti jiným tanečním. Dělali jsme, že jsme vlastenci z 19. století a vystavovali jsme Národní divadlo. Bohužel nám za večer vyhořelo. Všichni jsme byli velice zaskočení tím, že divadlo vyhořelo, a museli jsme se evakuovat z celé budovy. Vrátili jsme se do sálu a protancovali jsme se do roku, kdy jsme divadlo zase postavili. Tancovali jsme tematicky českou polku a pražský valčík. Vyzkoušeli jsme si tancovat i slow fox a blues.
Michaela Skalníková

Zpovědnice našich nováčků

Jakou disciplínu bys chtěl na sportovní olympiádě?

Anežka Šubrtová: Chtěla bych soutěžit v baletu.

Stanislav Plešner: Nejvíce mě baví atletika a běh.

Sofie Horáková: Na olympiádě bych si přála běhání a plavání.

Jaké jsou tvoje koníčky?

Anežka Šubrtová: Můj největší koníček je balet.

Stanislav Plešner: Rád si hraju s listy.

Sofie Horáková: Baví mě hrát na piano a ráda si hraju s kamarádkami.

Jaké jídlo ti tady nejvíce chutnalo?

Anežka Šubrtová: Chutnala mi zatím všechna jídla.

Stanislav Plešner: Nejlepší byla svíčková!

Sofie Horáková: Nejvíce mi tu chutnaly špagety.

Pamatuješ si tance z tanečních?

Anežka Šubrtová: Ano, pamatuji si pražský valčík!

Stanislav Plešner: Nevím, protože jsem všechny tance prospal.

Sofie Horáková: Ze včerejšího večera si pamatuji blues a polku.

Chtěl/a bys tady na táboře něco změnit?

Anežka Šubrtová: Ne, líbí se mi tu.

Stanislav Plešner: Děti by se měly více smát.

Sofie Horáková: Na táboře se mi líbí.

→ → **SOFIE**

*Matyáš Kořenek,
Anežka Rösslerová,
Mikuláš Převrátil*

ANEŽKA ← ←

Kam do Želiva?

Tady v Želivě můžeme jít na náměstí ke kostelu. Můžeme se jít projít na louku, do lesa, k vodě. Když máme hlad, jdeme se najíst v hlavní budově. V táboře můžeme rozjímat, meditovat a uklidnit se. Máme důležitý kontakt člověka s člověkem a člověka s vosou. Je tady spousta míst, kam se dá jít.

Viktorie Tomášková

Cviky na ranní rozcvičku

Začněte kroucením chodidel, kolen a nakonec kruťte celými nohama. Otáčejte pomalu hlavou. Dále dejte levou ruku za pravé rameno a naopak a zkuste si chytit ruce za zády. Dejte nohy k sobě, předkloňte se a dotkněte se země. Točte zápěstím, potom lokty a nakonec celou rukou. Zahrajte si na hada a kruťte svým tělem ze strany na stranu. Až budete rozcvičení, dejte si rychlé sprinty na snídani.

František Souček

Hororový příběh: Pejsek

Jedna malá holčička si vždycky přála pejska. Když ji rodiče řekli, že dostane pejska, tak se velmi radovala. Dalšího dne si šli pejska vyzvednout. „Bude se jmenovat Punťa!“ S radostí vykřikla holčička. A když ho měla třetím rokem, tak se doslechla v americkém rádiu, že řadí velmi nebezpečný virus. Ten den šla holčička na procházku a chudák Punťa připleťl k rvačce mezi psi, kteří měli tento nebezpečný virus. Chudák byl velice zraněný, a proto musel do nemocnice na jeden celý rok. V půlce pobytu v nemocnici se stala zvláštní věc. Úplně se změnil! Zčervenaly mu oči, vyrostly mu velké zuby a byl velice strašidelný. Stal se z něj velice zlý pes. Bohužel se nemohl uzdravit. První týden se našlo v nemocnici pět mrtvých lidí. Nikdy by policie nečekala, že by právě tento pes dokázal zabít tolik lidí. Bohužel obvinila z vražd nevinné občany. Pokaždé, když pes někoho zabil, vzrostla jeho touha po zabíjení. Jednoho dne se dokonce snažil zavraždit chudáka holčičku, která ho tolik milovala. Každý v okolí se psa bál, policie nemohla nic dělat. Všichni se psa báli natolik, že se všichni z města vystěhovali. Pejsek se stal postrachem každého, a pokud nezemřel, žije tam až dodnes.

Kačka Kašická, Matouš Košar

**Na dohled se přiblížil letošní slavnostní návrat z tábora:
opět se pokusíme strefit do Římské v sobotu kolem 12:30**